

як головної організації. З 2009 р. організацією WDSF змінено систему оцінювання танцівників на конкурсах. Вони відмовилися від відносної системи (порівняння пар однієї з іншою) на користь абсолютної (оцінювання однієї пари) — як у фігурному катанні, надали їй лаконічної назви — система 2.0. Узяти участь у чемпіонаті світу WDSF можна тільки в тому разі, якщо танцівник пройшов національний відбір. Президія WDSF може вжити заходів проти будь-якого спортсмена або судді WDSF за участь у змаганнях інших організацій. І це ще більше змінює ставлення до бальних танців, як до виду спорту. WDC демократичніший у своїх діях: чемпіонати світу проводять за англійськими традиціями, вони доступні кожному, хто хоче взяти в них участь. У держав-членів WDC є власна національна організація, що є форумом для багатьох зацікавлених сторін. Нині WDC став провідним органом на професійних змаганнях танцю з учасниками в численних країнах у всьому світі. Це посилює конфлікт між організаціями.

Історія розвитку бальних танців — це історія розвитку самого танцю, який поєднує в собі традиції та сучасність, історія особистостей, котрі ентузіазмом і талантом поширюють й удосконалюють танцювальне мистецтво. А бальний танець, хоча й пов'язаний зі спортом та фізичною культурою, у жодному разі не є рівноцінним їй. Танець — це вид творчості, що відображає красу світу, яку може показати людина, використовуючи лише власне тіло.

Д. І. Федорченко

ДО ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ ОЦІНЮВАННЯ В ТАНЦЮВАЛЬНОМУ СПОРТІ

Танцювальний спорт не тільки у своєму виконавському аспекті, а і в організаційному перебуває в постійному русі, знаходячи нові положення, правила, форми організації змагань. Система змагань створювалася близько 100 років, але долучення бальних танців до спортивних дисциплін зобов'язує відповідати специфічним правилам і нормам, що нині має певні проблеми через недостатню розробленість критеріальної бази. Поняття масового спорту та спорту вищих досягнень потребують перегляду усталених вимог не тільки до виконавців, а й до тренерів та суддів, що дозволить створити об'єктивнішу систему оцінювання пар під час змагального процесу.

Окреслимо основні проблеми щодо критеріїв та системи оцінювання в танцювальному спорті та визначимо способи їх вирішення:

Об'єднаний підхід — тренер (він же суддя), котрий оцінює свою працю. Цю проблему значно легше вирішити, якщо розглядати її з різних професійних сторін. Усі види спорту повинні мати окремі корпуси — суддівський і тренерський. При підготовці фахівців педагоги враховують цей підхід і у викладанні основних дисциплін базуються на тому, що критеріальна база й система поглядів тренера та судді різні. Ці два напрями діяльності у сфері бального танцю мають одну фундаментальну

основу, але механізми отримання та вивчення матеріалу, методики його викладання, техніки здійснення професійної діяльності мають певну специфіку.

2. Положення про обмеження фігур, що використовуються в системі змагань, які проводяться по класах, — суперечка, основана на тренерській системі підготовки танцівників і ступені майстерності пар. З одного боку, вирішити цю проблему можна, відмовившись від обов'язкової контрольованої системи, але нині в тренерському складі немає фахівців, котрі зі стовідсотковою логічністю й точністю могли б визначити рівень можливостей окремого виконавця та танцювальної пари загалом, а також ступінь та перспективи розвитку майстерності пари. Рішення проблеми подібним чином тільки погіршить змагальний момент і створить непорозуміння в тренерському корпусі. Імовірно, необхідно ввести додатковий критерій або умову, що спричинить взаємний інтерес.

3. Відсутність детальної критеріальної бази й методики суддівства при організації змагань у дисципліні «Танцювальний спорт». Для вирішення цієї проблеми необхідно створити семінари й навчальні цикли саме для суддів, розробити систему аналізу суддівських протоколів, впровадити відеозапис процесу проведення змагань, а також створити систему аналізу відеоматеріалів та дій судді в певних ситуаціях.

4. Перевищення кількості фігур у системі тренувального процесу та змагань. З метою ліквідації цього явища необхідно розробити систему заходів впливу під час проведення змагань та відповідальності тренерського складу в системі виконання вимог щодо обмеження фігур.

5. Відсутність чіткої системи аналізу й відповідного програмування рентабельності турнірів. Слід звернути увагу на те, що всі змагання мають відповідати головній меті — зростанню майстерності виконавців, комфортності та зручності організації змагань для спортсменів, доступності для населення.

Отже, основою проблеми системи оцінювання в танцювальному спорті є недостатньо розроблені критерії та система навчання суддів, але, враховуючи запропоновані шляхи вирішення окреслених недоліків, розширення перспектив розвитку, вдосконалення суддівської системи, залучення висококваліфікованих фахівців до вирішення нагальних питань та слідування єдиній меті змагань, можна створити об'єктивну систему оцінювання пар, яка стане єдиною та універсальною.